

AZ ERDÉSZETI ÉS FAIPARI EGYETEM SPORTKÖRÉNEK TÖRTÉNETE

Dr. Nemky Ernő

1860-ban a bányászati oktatás 125, az erdészeti oktatás pedig 52 éves multra tekintett vissza. Mindkét foglalkozási ág nemcsak magasfoku szellemi felkészültséget kívánt meg az ifjúságtól, hanem edzett, erős testet, kitartást, bátorságot és gyors elhatározó képességet is. Foglalkozásukkal kapcsolatban nap, mint nap szembe kellett szállniuk a természet elemi erőivel, sokszor életveszéllyel, gyorsan kellett határozniuk egy-egy kérdésben, s emellett munkájuk kitartó, edzett, erős testet követelt.

Ezeket az erényeket pedig csak a rendszeres testedzés, a sportolás révén szerezhették meg. Emellett az Akadémián a német egyetemektől átvett hagyományok, többek között a vivás is nagy szerepet játszott az ifjúság életében. A német "bursch" szokások megkívánták szinte minden hallgatótól, hogy a vivásban gyakorolja magát, hogy részint virtusból, nemes vetélkedésből, részint pedig nézeteltérések esetén szükségből, a kardvivásban jártas legyen. Ezért nem véletlen, hogy az ifjúság rendszeres testedzéseként üzte a tornát és a vivást. Emellett azonban az uszást és a turisztikát is gyakorolta. Erre mutatnak azok az akadémiai igazgatósági rendeletek, amelyek 1860-ban megtiltják az ifjúságnak a ki nem jelölt tavakban való fürdést, korlátozzák az ifjúság kirándulásait Selmecbánya környékére. Ugyanakkor azonban az ifjúság is kérte uszoda felállítását.

Nyilvánvaló tehát, hogy az akadémiai ifjúság a sportclub megalakítása előtt is sportolt több-kevesebb rendszerességgel és az említett sportágak gyakorlása révén igyekezett megszerezni mindazokat az előbb említett és foglalkozása eredményes végzéséhez szükséges testi tulajdonságokat, amelyekhez csak a testedzés, a sport révén juthatott. Végül természetesen arról sem szabad megfeledkezni, ami az ifjúság velejárója, hogy feltörő életerejét nemes vetélkedésben, egymással való versengésben élje ki, amelyre ügyességünk és testi erejének összemérése révén a sport ad lehetőséget.

Igy érett meg a feltétele annak, hogy a testedzés az akadémiai ifjúság körében szervezetté és rendszeressé váljon, szerves része legyen az ifjúság életének. Csak megfelelő szervező erő kellett, amelyik megvesse az alapját a sportclubnak, a társas testedzésnek és elindítsa a fejlődés útján.

Ez a szervező erő Hampel Adolf és Cseh Lajos személyében jelentkezett, akik 1860-ban megszervezték a Sportclubot és ennek keretében rendszeressé tették az akadémiai ifjúság sportéletét, amelynek fejlődése és működése ettől kezdve szorosan összefüggött az Akadémia, az akadémiai ifjúság mindennapi életével. Ebben az évben megindult tehát a "Leányvárban",

majd a "Zöldfa" vendéglőben, s a későbbi években pedig az "Óvárban" a szervezett és rendszeres testgyakorlás, hogy ellensúlyozza az egyoldalú szellemi munkát, hogy megvalósítsa az "ép testben, ép lélek" harmonikus szükségességét és elősegítse az akadémiai ifjuságnak az életre való minél jobb felkészülését. A tanári és oktatói kar pedig kezdettől fogva támogatta az ifjuság ezirányú tevékenységét és a sportclub működését, minden vonatkozásban igyekezett biztosítani, erősíteni, s gyakran személyes példával előljárni. Így rövidesen virágzó sportélet alakult ki, megindult a nemes vetélkedés, a versenyzés, amelynek győztesei azután büszkén őrizték győzelmi babérkoszoruikat.

Hogy volt-e kezdettől fogva szervezeti szabályzata és neve a Sportclubnak, azt ma nem lehet megállapítani. A rendelkezésre álló anyagból csak az vehető ki, hogy 1879 előtt 3 szervezett csoport működött, és pedig az "Akadémiai Torna Egylet", valamint a magyar társaság és az ifjusági egyesületen belül egy-egy "Akadémiai Viegylet". 1880-ban pedig a Torna és Viegylet is egyesült és megalakult az "Akadémiai Torna- és Vivőegylet".

Amikor ma, a Club 100 évének történetét, megalakulásától kezdve szeretnénk követni, sajnos ez a feladat nagyon nehéz. Két pusztító világháború, az első világháború összeomlása után egy átköltözködés, két ellenforradalom zajlott le az elmúlt 100 év alatt. Így a Selmechányán eltelt közel 60 év dokumentumai az első világháború utáni átköltözködéskor, az azóta eltelt 40 év emlékei pedig a második világháború tűzében legnagyobbbrészt elkallódtak, megsemmisültek. A jelenleg összegyűjtött bizonyítékok és a ma még élő legidősebb volt clubtagok visszaemlékezései, valamint Harwich Ernő: "Az Akadémiai Athléta Club története az 1860-1896. évek között" c. tanulmánya alapján mégis felvázolhatjuk a Selmechányai Athléta Club fejlődése első 50-60 évének történetét.

Az első években Hampel Adolf és Cseh Lajos, az alapítók, vezették az ifjuság torna- és Böck János a kard- és törvívás gyakorlatozását, majd később a tornászatkak Schmidt Lajos lett a művezetője, aki a Sportclub legjobb tornásza volt. Vagyis a sportéletet az Akadémia leglelkesebb és legjobb sportemberei irányították 1869-ig, amikor a tornatanitást a városi, rendszeresített álláson működő tornatanárra, Huber Józsefre bízta. Ez, a külön díjfizetéssel járó kötelezettség azonban, valószínűleg elriasztotta az akadémiai ifjuságot a tornatanitástól, s így a város kénytelen volt 1874-ben felmenteni az ifjuságot a külön díj fizetése alól és kérni, hogy minél nagyobb számban vegyenek részt a tornatanitáción, sőt a város, a Selmechányán 1872-ben létesített Tornaintézet állandó bizottságába az Akadémiától is 3 tag delegálását kérte. Erről az időről, vagyis az 1860-1880 között eltelt 20 évről azután alig tudunk többet. Hogy hány hallgató vett részt a heti 2-2 óra testedzésen, milyen volt a Club szervezete, hogyan

biztosították a szükséges anyagi eszközöket, miképpen folytak le a testgyakorló órák, stb. nem ismerjük. 1880-ban elsősorban a vivás volt a fő sportág, amelyet a legjobb vivók: Bárdossy Antal, Csia Ignác és P. Tetmajer László hallgatók vezettek, mégpedig tankönyv szerint. Ezért Linszky Károly, a Sportclub 1880 évi elnöke, a vivást összekapcsolta a tornázással, hogy változatosabbá tegye a testedző órákat. Ebben az időben már évente rendeztek torna- és vivóversenyeket, amelyeken a nyujtón, korláton, súlyemelésben, valamint vivásban, a győzteseket nagyon szép, értékes babérkoszorúval díjazták.

A következő évben, 1881-ben, P. Tetmajer László elnöksége alatt, a Sportclub erőteljes fejlődésnek indult. A tagok száma megnőtt, a sportélet fellendült, s valószínűleg anyagiakban is javult a helyzet, mert nagymennyiségű vivó- és tornaeszközt szereztek be. Az oktatók is mindinkább bekapcsolódtak a sportéletbe, részint maguk is sportoltak, részint a versenyeken, mint bírók vettek részt, ami a hallgatókra is ösztönzően hatott. A sportolók már egyöntetűen fekete nadrágot, fehér inget, mellükön jelvényt viseltek, s a tornaversenyeket sportbállal kötötték össze.

Ezután néhány évi hanyatlás következett. 1884-85-ben azonban újra egy lelkes sportember, maga is kiváló atléta, Beél Gyula vette át - az ebben az évben már - "Akadémiai Athléta Club"-nak elnevezett sportkör vezetését. Az elnevezés valószínűleg összefüggött azzal a ténnyel, hogy a sportversenyeken új sportág, az atlétika is megjelent: síkfutás, távolugrás és akadályverseny formájában. A tagok száma 100-ra emelkedett, ami egyrészt a hallgatói létszám nagyarányu emelkedésével is összefüggött. Először rendeztek kerékpárversenyt, csónakbeszerzést terveztek, Kostenszky Pál részt vett egy szabadkai tornaversenyen, s ugyanő távgyaloglást rendezett Pestre. A megnövekedett taglétszám miatt a vivók az Óvári tornaterem helyett a korcsolyatér vivótermét kérték és kapták meg. A tanári karból dr. Schwartz Ottó főiskolai tanárt, a Club diszelnökévé választották, aki azután hosszú éveken át segítette és lelkesen támogatta a Sportclub működését. Ez a tény arra mutat, hogy a tanári kar továbbra is segítette nemcsak erkölcsileg, hanem valószínűleg anyagilag is az akadémiai sportélet fejlődését.

A következő években a taglétszám 117-re nőtt és ekkor találjuk első nyomát az Akadémiai Igazgatóság által jóváhagyott alapszabálynak. A heti sportgyakorlás óráinak száma pedig 4-ről 6-ra emelkedett.

Az elkövetkező években is megmaradt a Sportclub eleven, sikeres működése. Erről az időről már személyes élményleírást is kaptunk, sportkörünk néhány éve (1960) még élő, idősebb tagjától: Bruckner Nándor erdőmérnöktől, aki ekkor 93 éves korában is teljes testi és szellemi frissességnek örvendett, s aki elküldte visszaemlékezéseit arról az időről, amikor maga is 1888-ban egy babérkoszorút és 1890-ben ezüstérmet nyert.

1890-ben babérkoszorúk helyett a körmöcbányai pénzverdében készített, nagyon szép ezüst- és bronzérmek kapták a győztesek és helyezettek. Ezeknek egyik oldalán Tirts Rezső a Club akkori elnöke által tervezett és Pöschl Ede főiskolai tanár által festett cimere: diszpajzsban sulyzót tartó kar, keresztben vivőkar és a Club jelmondatának (Erő, Erély, Egészség, Egyetértés) 4 E betűje, másik oldalán tölgy- és babérleveles koszorú volt felvéve. A Club tagjainak formaruhája ebben az időben sötét hosszunarág és keresztcsikos trikóing volt és a ránkmaradt, ill. Bruckner Nándor küldte képeken olyan, később neves hallgatókat találunk, mint Tuzson János a neves tudományegyetemi tanár, Jankó Sándor főiskolai tanár, aki dr. Schwartz Ottó után évtizedeken át volt a Sportclub tanárelnöke.

A nagy fellendülés után az 1800-as évek utolsó évtizedében erősen hanyatlott a sport ügye az Akadémián. A hagyományos sportversenyeket ugyan megtartották, de a taglétszám felére, sőt harmadára is csökkent, s a sportórákon a tornaterem kongott az ürességtől. Harwich Ernő tanulmányában ezt az időt úgy jegyzi fel, hogy a Club álomba szenderült. De e fölötti aggodás csendül ki irásából és figyelmeztetésként hatnak az ifjuság felé következő szavai: "Nem követhet el az ifjuság önmaga ellen nagyobb vétket, mint amikor megfeledkezik legszentebb kötelességei egyikéről, a testedzésről."

Ez a hanyatlás összefügg a hallgatók számának erőteljes csökkenésével, ami viszont az akkori társadalmi viszonyokkal magyarázható. Ekkor már érezhető volt a kapitalizmus századvégi gazdasági válsága, a pénzhiány, az árubőség, az olcsóság, de emellett a nincstelenek és rosszul fizetett tömegek Európa szerte nyomorogtak, nagy tömegekben kivándoroltak, de erőteljesen megmozdultak. A gazdasági válság természetesen visszahatott az Akadémia és azon belül az ifjuság életére is. Ez tűnik ki a Selmeczi Híradó egyik számának az Akadémiai Athléta Clubról irt közleményéből is, amelyben a vezetőség főtörekvésének, az anyagi nehézségek leküzdését jelölte meg.

A Club azért élt és működött. 1898-ban olvasunk először birkózásról, majd egy 1900-ban rendezett országuti kerékpárversenyről. S a századforduló után a Club lassan újra éled és fejlődik. 1902-ben megindul a tenisz-sport, s bevonul a szakosztályok közé a labdarugás is, amely nyilvánosan az 1904-ben rendezett 2 napos tornaverseny alkalmával szerepel először műsoron, amikor is az I. és II. csapat játszott bemutató mérkőzést. Egyre szélesedik az atlétikai ágak száma és ebben az időben már 80 m-es futás, távolugrás- és rudugrás, sulydobás, diszkosz- és gerelyvetés, fűleslabda dobás és sulyemelés is szerepelnek a versenyszámok között. 1907-ben olvasunk először gyors- és távuszó versenyről, valamint arról, hogy az Akadémia célövői országos versenyeken is sikeresen szerepelnek.

Fontos állomás volt a Club életében 1908 májusa, amikor első országos versenyét rendezte és ezzel kilépett elzártságából, számottevő tényező lett a hazai sportegyesületek között. Ez a tény annak köszönhető, hogy a Club tagjai jelentős eredményeket értek el, amit ezzel a versenyrendezési joggal országosan is elismertek. Ezekben az években tehát már újra felfelé ívelt, a most már 1906 óta "Selmeczbányai Főiskolai Atlétikai Club" nevet viselő egyesület pályája. Ez a fellendülés összefügg a Főiskola hallgatói létszámának emelkedésével, s a kedvezőbb anyagi viszonyokkal, amelyet a gazdasági válság után bekövetkezett konjunktúra idézett elő, a háborus készlődések eredményeként.

1911-ben már fejlett téli sportról is olvashatunk, melyek közül a korcsolyázás és ródlizás már régebben, a sielés pedig ebben az évben hódított teret a hallgatóság között. Így az 1910-es évek elején a Club keretében 10 szakosztály: atlétika, torna, vivó, uszó, lövész, tenisz, téli sportok, turista, birkózó, labdarugó szakosztály működött, s ezenkívül művelték az evezést, kerékpározást és sulyemelést is. E sportágak legtöbbjében számottevő eredmények születtek és sok, országosan is jelentős sportolóval is dicsekedhetett a Club.

Így az 1890-es években - a kapott értesülés szerint - Dietl Ágoston pisztolylövésben világbajnokságot nyert, Szabó Mátyás pedig az 1912 évi stockholmi olimpiai válogatóversenyen a kiskaliberű fegyverrel való céllövésben lett első, azonban sovinizmusból, anyagiak hiányában mégsem jutott el az olimpiára. S a jóval mögötte végzett Prokopp Sándor, aki az olimpiai bajnokságot ebben a számban megnyerte, saját költségén tudott csak kijutni. Müller Viktor, a sokoldalú atléta, a 900-as évek elején országos diszkoszvető bajnok volt. Marschall Ernő céllövészetben a főváros Szemere-díját hozta Selmecre, a Főiskolára. Az atlétikai eredmények közül is sok elérte az akkori országos szintet.

Ez a fejlődés megérdemelte volna egy sportpálya létesítését, amely azonban különböző akadályok, helyhiány, anyagiak hiánya miatt nem valósulhatott meg. Azt a kezdeményezést pedig, - amelyik az ifjuság tetterejét dicsérte -, hogy az állomásnál lévő dombot egyengesse el és erre minden előkészületet meg is tett, a közbejött világháború akadályozta meg. Ez nemcsak a szép tervnek vetett véget, hanem pontot tett arra a szépen fejlett, sikeres sportéletre is, amelyik az anyagi nehézségek, a nagy főiskolai elfoglaltság, s a sportlétesítmények hiánya ellenére is élt, eredményesen fejlődött és számottevő tényezőjévé vált hazai sportéletünknek is.

Ezzel bezárult Főiskolánk ifjusági Sportclubja történetének első, jelentős szakasza. Az 1918 év telén áttelepült Főiskola 1919 tavaszán Sopronban kezdte meg a működését a legnagyobb nehézségek között. Ebben

az időben és ilyen körülmények között természetesen sportolásról egyelőre nem is lehetett szó. Sem felszerelés, sem sporteszközök, sem anyagiak nem állottak akkor rendelkezésre, s az ifjuság és az oktatói kar is a Főiskola újjászervezésével, második alapításával volt elfoglalva, a sportolásra nem maradt idő. De alig, hogy elmúlt a néhány kezdeti, legnehezebb év, a rendszeres testedzés utáni vágy, a sportszerető ifjuság akarata 1925 tavaszán már megalakította, újjászervezte az ősi sportclubot, "Soproni Főiskolai Atlétikai és Football Club" néven.

S az a sportszeretet, amely az ősi sportclubot újjászervezte, hamarosan tevékeny és sikeres sportéletet teremtett. Az atlétika, labdarugás, torna, vívás, uszás, sielés, tenisz, turisztika és lövészet újra művelőkre találtak és különösen az atlétika és tenisz-szakosztály tagjai hamarosan országos viszonylatban is sikerrel szerepeltek. Eredményesen szerepelt még a labdarugócsapat is, a többi sportág azonban hanyatlásnak indult.

A háboru utáni nyomorúság, a 20-as évek végével megkezdődő újabb gazdasági válság, a Sportclub anyagi alapjait annyira megrendítette, hogy komoly sportolásról, versenyek rendezéséről, versenyeken való indulásról alig lehetett szó. A Sportclub a gyéren befolyó tagdíjakból és a hébe-korba kapott adományokból, éppen csak vegetált. A kilátástalan elhelyezkedési lehetőség miatt a hallgatók létszáma egyre csökkent. Felszerelés alig volt, s így a Sportclub éppen csak létezett. Ehhez járult a nagy tanulmányi elfoglaltság, és a sportlétesítmények hiánya is. Mégis, a mostoha körülmények ellenére, számos, országos viszonylatban is jelentős eredmény született ebben az időben is.

Az atléták közül Kletz Károly kétizben nyeri meg az országos főiskolai gerelyvető bajnokságot, Veress Elemér a római főiskolai világbajnokságon 100 m-en második, távolugrásban a harmadik és az olasz-magyar válogatottban is helyet kap. Rajtuk kívül több atléta eredménye is jelzi, hogy a Sportclub nagyszerű sporterővel rendelkezik. A továbbfejlődés helyett azonban visszaesés következik. A 30-as évek gazdasági válságának elmélyülése, az állandóan emlegetett ún. kulturfölény, amely egy fillért sem áldoz azonban a sportra, megakadályozza a sportélet lehetséges kibontakozását. Az anyagi nehézségek miatt az 1931-32. tanévben be kellett szüntetni a labdarugó szakosztály működését s a többi szakosztály is éppen csak létezett, de komoly sportélet nem volt, noha az ifjuság között számos, tehetséges, sportszerető hallgató volt. Ebben az időben a si- és tenisz szakosztály néhány tagja, akik saját felszereléssel rendelkeztek, ért el, országos viszonylatban is, figyelemre méltó eredményeket, legtöbbször saját zsebéből teremtve elő az utazáshoz szükséges összeget. Ez nem is lehetett másképp, hiszen a Sportclub évi összes bevétele a 30-as évek táján 4-600.- P volt, amely szám maga helyett beszél.

Ilyen viszonyok között ünnepelte a Club, 1930-ban, fennállásának 70 éves évfordulóját, amelyen a Magy. Vivó Szövetség az olasz-magyar vivóversenyt rendezte Sopronban.

A gazdasági válság a 30-as évek közepétől lassan oldódott. Az új háborúra való készülés teremtette konjunktúra nyomán a Főiskola hallgatóinak létszáma, és anyagi ellátottsága emelkedett, 1934-től a Bánya-Kohó- és Erdőmérnöki Főiskola önállósága megszűnik és a budapesti Műegyetem soproni karaként működik, s így a Sportclub is, mint a budapesti MAFC soproni csoportja folytatja életét. Az anyagi támogatás így megjavul, s a sportélet is erősen fellendül. Különösen az atlétikai szakosztály népesül be és sok tehetséges hallgató ér el országosan is jelentős eredményt. De fellendül a céllövő sport is, amelynek kiváló művelői Huszár Endre, Sali Emil, Öllös Gusztáv, stb. akik országos versenyeken sikerrel szerepelnek, s több ízben nyernek országos főiskolai egyéni és csapatbajnokságot. Ujra erős a vivószakosztály, jól szerepel a labdarugócsapat, eredményes a siskosztály működése, sikereket érnek el a tennisezők, fejlődik az uszósport. Atlétikában Madas László országos ifjúsági bajnokságot, Balázs Bertalan országos főiskolai bajnokságot nyernek, s csapatversenyekben is több, országos főiskolai bajnoksággal dicsekedhetnek. Tenniszben Binder Béla több ízben nyer Dunántul bajnokságot és szerepel a magyar-bolgár válogatottban, Szovják Hugó pedig vidéki főiskolai bajnok, De Pottere Gerard sielésben sokszoros országos bajnok, s mindezek az eredmények jelzik a Sportclub fejlődését, sok tehetséges versenyzőjét.

A 40-es évek elején szerveződik a vitorlázórepülés és megalakul a kosárlabda szakosztály is.

1940-ben, amikor 80 éves fennállását ünnepelte a Sportclub, már élénk, sokrétű, kiterjedt és eredményes sportélet folyik, újra ismerik országszerte a Clubot, amit a jubileumi országos atlétikai verseny jellemez, amelyen az akkori magyar élgárda is elindult, sulyt adva az ünnepségnak. Ezt a fellendülő sportéletet szakítja félbe a második világháborúba való belépés, az országon átvonuló háborús események, az összeomlás. Másodszor szakad meg a világháborúk kitörése miatt az ifjúság békés, alkotó tevékenysége, szűnik meg a sport testet-lelket nemesítő lehetősége.

A felszabadulás alapvető változást hozott nemcsak társadalmi, gazdasági vonatkozásban, hanem a kultúra és így a sport terén is. A Sportclub kevés megszakítással kezdte meg új életét és hamarosan rohamos fejlődésnek indult nemcsak nálunk, hanem országos vonatkozásban is. Ennek a fejlődésnek alapvető jellemvonása, hogy a sport állami, társadalmi jellegűvé vált. Ezzel megnövekedett jelentősége társadalmunkban, kiszélesedtek alapjai népünk szélesebb tömegeire és rendszeres állami támogatásban részesül. Sportlétesítmények százai épültek, ezren és ezren kapcsolódtak be a sportéletbe.

Ennek volt köszönhető, hogy Főiskolánkon is néhány év alatt újra fejlődik a sportélet és hamarosan jelentős eredmények születtek. Új sportágakként jelentkezett a röplabda, bevonult a szakosztályok közé az asztali-tennisz és a sakk is. A kosárlabda újabb és újabb hallgatókat von be a sportolásba. A Sportkör jelentős anyagi támogatásba részesül, a Sportclub taglétszáma rohamosan emelkedik. Társadalmi munkában sportolásra alkalmassá teszik a szétbombázott licista-pályát, s kispályákat építenek a hallgatók. Ezeknek a tényeknek köszönhető, hogy a Soproni Műegyetemi Atlétikai és Football Clubban újabb sikerek jelzik a meginduló élénk sportéletet. A kosárlabda csapat, élén a három Bogár testvérrel, a 40-es évek végén bejutott az NB I-es osztályba és Bogár Pál több éven keresztül a magyar válogatott tagja és csapatkapitánya volt. Atlétikában Ipsits Lajos országos főiskolai bajnokságot nyer 400 m gátfutásban, s rajta kívül több kiváló eredményt elérő atléta is működik.

1949-ben, amikor az Erdőmérnöki Kar kivált a Műegyetem keretéből és az Agrártudományi Egyetem Karaként folytatja működését, a Sportclub neve is megváltozik, és újra a "Soproni Főiskolai Atlétikai és Football Club" nevet veszi fel. De 1 év múlva már mint a Haladás Főiskolai Sportközpont soproni egyetemi tagja, "Soproni Haladás Sport Kör" néven szerepel. Ebben az időben bizonyos megtorpanás jelentkezik a főiskolai sportban, ami nem utolsó sorban a szilárd, céltudatos vezetés hiánya, a vezetés többszöri átszervezése és a főiskolai sportkörök magárahagyottsága miatt következett be. De 1952-től megkezdődött az erőteljes fejlődés. Alapvető célkitűzés, a minőségi sport mellett a sportolás tömegmozgalommá szervezése, a főiskolai sport megfelelő fejlesztése lett. Az anyagi támogatás megnövekszik, s az órarendekben kötelezővé válik a 2 szabad délután biztosítása, amikor a sportolásra lehetőség nyílik. Hogy ez az anyagi támogatás milyen mérvű, s a multhoz képest mennyire jelentős, azt egy adattal szeretném bemutatni. 1952/53 tanévtől kezdve a mai napig mintegy 3.000.000 forint rendszeres juttatást kapott a Sportclub, ami átlagosan évi 210.000 forintot jelent. Ha ezt szembeállítjuk a két világháború közötti évek 1.700. - P-ös átlagával, azt gondolom ehhez nem kell kommentárt főzni, nem is számítva azt a fontos tény, hogy ma nem könyöradományként kapja ifjúságunk a sportoláshoz szükséges támogatást.

A Sportclub fejlődése, a pár évi megtorpanás után, ilyen körülmények között újra felfelé ivelt. A tagok létszáma megnőtt, és 12 népes szakosztályban üzhette hallgatóságunk kedvenc sportját. Az egyes szakosztályok résztvettek a városi, területi, megyei és országos bajnokságban. Viszont a tömegsport célját szolgálták a kiemelt sportágakban folyó évfolyam, és a szakok és karok közötti bajnokságok, továbbá az MHK próbázások. Ezt a fejlődést szakította meg az 1956-os ellenforradalom.

A hallgatók egy részének nyugatra való távozása miatt lecsökkent a hallgatói létszám, megfogyott a sportolók száma is. A sportclub azonban éppúgy, mint az egész ország, amely Kormányunk józan és helyes vezetése alatt hamarosan talpraállt, rendezte sorait. 1957-ben felvette a "Soproni Műszaki-egyetemi Atlétikai és Football Club" nevet, s nekilátott, hogy minél hamarabb újra, multjához méltón, s a Párt kitűzte irányvonalat követve ifjúságunk testkulturájának fejlesztését szolgálja.

Az elmúlt évben 1959-ben költözött el Sopronból a Mickolci Műszaki Egyetem Bánya- és Földmérőmérnöki Kara. Így a hallgatók és a sportolók száma újra lecsökkent és megszűnt az évszázados közösség, az együttes sportolás. A Sportclub ma az Erdészeti és Faipari Egyetem két kara ifjúságának sportolását biztosítja. A sportbarátság az ősi testvérrel azonban továbbra is fennmarad és reméljük, hogy nemes vetélkedésben újra találkozunk.

Ma a Sportclubon belül 10 szakosztály működik, atlétika, labdarúgás, kosárlabda, röplabda, kézilabda, vívás, tenisz, si, természetjáró és sakk. A szakosztályokban egyre több hallgató sportol, s a jelenlegi 252 fő taglétszám a beiratkozott hallgatók összlétszámának kb. 60 %-a. Az anyagi ellátottság megfelelő, vannak szabad délutánok, és minden reményünk megvan a tekintetben, hogy a Sportclub élete, az egyetemi sport ügye ismét felfelé ivel.